

РЕШЕНИЕ

№ 2336

гр. София, 02.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 01.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **1443** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно- процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Предявен е иск по чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл от Х. С. В. от [населено място], [община], област Б., чрез упълномощения адв. Е. В., срещу Агенция „Митници” за сумата в размер на 8775 лева, представляващи дължимото обезщетение за незаконосъобразно прекратяване на служебното му правоотношение за периода от 10 месеца, за периода 18.12.2009 г. - 18.10.2010 г., през който ищецът не е бил на държавна служба.

Предявен е и иск по чл. 125 от ЗДСл, с който Х. С. В. претендира от Агенция „Митници” и обезщетение в размер на шест брутни заплати – 3900 лв, ведно със законната лихва от датата на завеждане на жалбата 14.12.2009 г. до окончателното заплащане на сумата. Претенцията за тази сума се основава на чл. 36.1. от Процедура за съкращаване на персонала, одобрена със Заповед № 613/12.11.2009 г. на директора на Агенция „Митници”, тъй като ищецът е работил в митническата администрация през последните 10 години.

Претендира направените по делото разноски.

Ответникът Агенция „Митници”, в дадения му от съда срок, представя писмен отговор на исковата молба на 13.06.2011 г., чрез упълномощените юрисконсулти Ф. и Е.. С отговора оспорват предявените от В. искове. Излагат подробни съображения, че обезщетение по т.36.1 от Процедурата могат да получат само лица, които към момента на прекратяване на служебното им правоотношение са придобили право на пенсия. В

с.з. на 28.09.2011 г. правят възражение за прихващане, в случай на уважаване на иска по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл с изплатените на В. обезщетения, на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл и на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, в размер на 3 брутни заплати – 2 310 лв. Считат, че законната лихва се дължи от момента на отмяната на Заповед № 10138 от 16.12.2009 г. като незаконосъобразна. Претендират юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез представляващия прокурор Д., дава заключение за основателност на исковата молба.

Административен съд София – град, Първо отделение, 18-ти състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 10198 от 16.12.2009 г., издадена от директора на Агенция „Митници” служебното правоотношение на В. е било прекратено, считано от 18.12.2009 г. Тази заповед е била отменена като незаконосъобразна с решение № 4735 от 05.04.2011 г., постановено от ВАС по адм. д. № 698/2011 г.

Със Заповед № 2629 от 08.06.2011 г. ищецът е бил възстановен при ответника на длъжност „старши инспектор”, код по НКПД 24226047 в Митнически пункт, Митница Югозападна, считано от 14.04.2011 г. С тази заповед му е определено възнаграждение, както следва: основна месечна заплата – 550,00 лв. и допълнително възнаграждение за прослужено време от 40 г. в размер на 40%.

Със Заповед за прекратяване на служебно правоотношение № 4698 от 04.10.2011 г., издадена на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение с Х. В., считано от 01.10.2011 г. по взаимно съгласие. На основание чл. 106, ал. 3 от ЗДСл е разпоредено да му бъдат заплатени седем брутни месечни заплати.

От фишове с № 1013 от януари 2010 г. и с № 6102 от март 2010 г. се установява, че на В. е изплатено обезщетение съответно в размер на 770,00 лв. по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл и в размер на 1540,00 лв. по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл.

В съдебното заседание, проведено на 28.09.2011 г., съдът извърши констатация по представената в оригинал трудова книжка № 7/19.10.1972 г. на ищеца, при която се установи, че е идентична с представеното по делото копие. След прекратяване на служебното правоотношение на В. с Агенция „Митници” на 18.12.2009 г., липсват отбелязвания в трудовата книжка същият да е бил назначен на трудово правоотношение.

При извършената констатация по оригинала на служебната книжка на ищеца № 1203 от 09.02.2007 г. и предвид констатираното съдът приема за установено, че след прекратяване на служебното правоотношение на В. с Агенция „Митници” на 18.12.2009 г. липсват отбелязвания същият да е бил назначен на служебно правоотношение до 14.04.2011 г., когато В. е бил възстановен на длъжността си по силата на посоченото по-горе съдебно решение на ВАС.

Не се установи предположението на ответника, че е възможно ищецът да е работил на друго място в процесния период по трудово или по служебно правоотношение. Ответникът не ангажира никакви доказателства за установяване на това свое предположение. Предвид процесуалното си бездействие в тази насока, той следва да понесе неблагоприятните последици на поведението си, като съдът приеме за установено и доказано по делото, че в десетмесечен период от 18.12.2009 г. до 18.10.2010 г. В. не е работил по трудово или служебно правоотношение.

От заключението на извършената съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от

страните и приета от съда, се установява, че размерът на brutното възнаграждение на ищеца към 05.04.2011 г. (датата на признаване на уволнението му за незаконно с влязло в сила съдебно решение) е в размер на 770,00 лв. Размерът на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода 18.12.2009 г. – 19.10.2010 г. е 7700,00 лв.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София – град, Първо отделение, 18-ти състав направи следните правни изводи:

1. По иска с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, във вр. с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл следва да се установи осъществяването на следните елементи от правопораждащия фактически състав, визиран в нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; оставане на служителя незаает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение. Вредата, подлежаща на обезщетяване от ответника, се определя по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно посочената разпоредба, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В случая изброените по-горе предпоставки са налице. С влязло в сила съдебно решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение между страните в производството. Установи се, че за целия десетмесечен период, а именно за периода от 18.12.2009 г. до 18.10.2010 г., ищецът не е работил по служебно или по трудово правоотношение. За този период съгласно приетото заключение на вещото лице обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е в размер на 7700,00 лв., в предявения от В. размер, съгласно допуснатото в съдебното заседание на 01.02.2012 г. намаление на иска. Предвид това, следва да се приеме, че искът е основателен и следва да бъде уважен до размера, за който е предявен, ведно със законната лихва от датата на обявяване на Заповед № 10198 от 16.12.2009 г. за незаконосъобразна – 05.04.2011 г. /т. 4 от ТР № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК/.

От фишове с № 1013 от януари 2010 г. и с № 6102 от март 2010 г. се установява, че на В. е изплатено обезщетение съответно в размер на 770,00 лв. по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл и в размер на 1540,00 лв. по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл. В с.з. на 28.09.2011 г. ответникът е направил възражение за прихващане на посочените суми срещу предявения иск по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

След като съобрази тези факти, съдът намира, че с отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на В., платените от ответника обезщетения по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл се явяват платени на отпаднало основание. Като такива те подлежат на връщане от ищеца. Изплащането на тези обезщетения на ищеца е установено и доказано по делото, както по основание, така и по размер.

Предвид отпадане основанието за изплащане на тези обезщетения, те стават изискуеми

от момента на поискването им. Поискването, както се посочи, е направено в първото по делото съдебно заседание. Обезщетението по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл е в зависимост от наличието на законно прекратяване на служебното правоотношение. С отмяната на незаконното прекратяване на това правоотношение отпада и основанието за плащане на посоченото обезщетение, тъй като се отрича правото на органа по назначението на едностранно прекратяване с предизвестие, респективно плащане вместо предизвестие. Плащането на обезщетението за неспазено предизвестие се оказва на отпаднало основание. Затова то подлежи на прихващане (в този смисъл и решение № 7 от 26.01.2009 г., на ВКС по гр. д. № 5437/2007 г., I г. о., ГК). Същото се отнася и за обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл (в този смисъл е и трайната практика на ВАС). Като съобрази така изложеното, съдът намира, че са налице законовите предпоставки за извършване на съдебната компенсация. В настоящия процес прихващането е допустимо, когато е извършено своевременно, и за неликвидни вземания (така в решение № 623 от 24.06.2002 г. на ВКС по гр. д. № 933/2001 г., III г.о.). По изложените по-горе съображения то е основателно и следва да бъде извършено, като вземането на ищеца бъде прихванато с полученото от него на отпаднало основание обезщетение за оставане без работа (чл. 106, ал. 2 от ЗДСл) и обезщетение за неспазен срок на предизвестieto за прекратяване на служебното правоотношение (чл. 106, ал. 4 от ЗДСл). Следователно, исковата претенция следва да бъде уважена до размера на 5390 лв.

Претенцията за лихвата е предявена, считано от предявяване на исковата молба. Същата следва да бъде присъдена от 05.04.2011 г. – в съответствие с т. 4 от ТР № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК.

По иска с правно основание чл. 125 от ЗДСл, вр. чл. 36.1. от Процедура за съкращаване на персонала, одобрена със Заповед № 613/12.11.2009 г. на директора на Агенция „Митници”

Претендират се 6 brutни заплати в общ размер на 4 620 лв., съгласно допуснатото в с.з. на 01.02.2012 г. увеличение на иска.

Искът е неоснователен.

Посочената сума не се дължи по мотивите изложени относно недължимостта на обезщетенията по чл. 106, ал. 2 и ал. 4 от ЗДСл, тъй като заповедта, с която служебното правоотношение на ищеца е прекратено е отменена. Обезщетението по т.36.1 от Процедурата също е в зависимост от наличието на законно прекратяване на служебното правоотношение. Съгласно цитираната разпоредба ако към момента на прекратяване на служебното правоотношение държавният служител е работил в митническата администрация през последните 10 години, той има право да получи 6 месечни brutни заплати, а когато е работил по-малко от 10 години – 2 месечни brutни заплати, когато това е по-благоприятно за него. Това обезщетение се получава еднократно. Това обезщетение се дължи само на държавен служител, който е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като т.36 от Процедурата регламентира дължимите обезщетения на такива служители.

Както бе посочено по-горе, със Заповед за прекратяване на служебно правоотношение № 4698 от 04.10.2011 г., издадена на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗДСл отново е прекратено служебното правоотношение с Х. В., считано от 01.10.2011 г. по взаимно съгласие, като на основание чл. 106, ал. 3 от ЗДСл е разпоредено да му бъдат заплатени седем brutни месечни заплати. Съгласно цитирания законов текст /ред. ДВ, бр. 46/2010 г./, в случаите на прекратяване на служебното правоотношение,

поради придобиване от държавния служител на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, държавният служител има право на обезщетение в размер на толкова месечни брутни заплати, определени към момента на прекратяване на служебното правоотношение, колкото прослужени години като държавен служител има той, но не повече от 20. Ако към момента на прекратяване на служебното правоотношение държавният служител е работил в същата администрация през последните 10 години, той има право да получи 6 месечни брутни заплати, а когато е работил по-малко от 10 години - 2 месечни брутни заплати, когато това е по-благоприятно за него. Това обезщетение може да бъде получено само веднъж. Обезщетението се дължи и в случаите, когато служебното правоотношение е прекратено едностранно от държавния служител или по взаимно съгласие и към момента на прекратяването държавният служител е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

По разноските:

В исковата молба, инкорпорирана в жалбата, ищецът е заявил претенция за присъждане на направените по делото разноски. Сторил е такива по настоящото дело в размер 600,00 лв. за адвокатско възнаграждение, съгласно Договор за правна защита и съдействие № 0076858 от 08.04.2011 г. и в размер на 100,00 лв. за възнаграждение на вещото лице, изготвило допуснатата и изслушана по делото съдебно-счетоводна експертиза, или в общ размер на 700,00 лв.

Във връзка с направеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и правните изводи на съда относно основателността на възражението за прихващане и неоснователността на иска с правно основание чл. 125 от ЗДСл, вр. чл. 36.1. от Процедура за съкращаване на персонала, съдът намира, че то е основателно и следва да бъде уважено, като ищецът бъде осъден да му заплати сума в размер на 527,20 лв., изчислен съгласно чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид правните изводи на съда относно основателността на исковата претенция по чл. 104, ал. 1 от ЗДС, възражението за прихващане и неоснователността на исковата претенция по чл. 125 от ЗДСл, вр. т.36.1 от Процедурата, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, разноските следва се присъдят така: 1. ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сума в размер на 306,25 лв. – направени по делото разноски, съобразно уважената част от иска; и 2. ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сума в размер на 527,20 лв. – юрисконсултско възнаграждение, изчислено върху отхвърлената част.

Воден от гореизложеното, Административен съд София - град, Първо отделение, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на Х. С. В., с ЕГН[ЕИК], с адрес [населено място], [община], област Б., сума в размер на 5390,00 лв. (пет хиляди триста и деветдесет лева), на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител, във вр. с чл. 104, ал. 1 от същия закон, представляваща обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването на служебното му правоотношение, за периода 18.12.2009 г. – 18.10.2010 г., ведно със законната лихва, считано от 05.04.2011 г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до пълния предявен размер от 7700,00 (седем хиляди и седемстотин) лв., като погасен чрез прихващане, както и в частта относно претендираната законна лихва за периода

14.12.2009 г. – 04.04.2011 г., като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ иска на Х. С. В. с правно основание чл. 125 от ЗДСл, вр. чл. 36.1. от Процедура за съкращаване на персонала, одобрена със Заповед № 613/12.11.2009 г. на директора на Агенция „Митници” за заплащане от Агенция „Митници” на обезщетение от 6 брутни заплати в общ размер на 4 620 лв., заедно със законната лихва от 14.12.2009 г., като неоснователен.

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на Х. С. В., с ЕГН[ЕИК], с адрес [населено място], [община], област Б., сума в размер на 306,25 (триста и шест лева, двадесет и пет ст.) лв. – направени разноски по делото.

ОСЪЖДА Х. С. В., с ЕГН[ЕИК], с адрес [населено място], [община], област Б., да заплати на Агенция „Митници” сумата от 527,20 (петстотин двадесет и седем лева и двадесет ст.) лв. - направени разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: